

Actualment el 3% de la població viu en aquests grups. Segons sembla, els kibutz van perdent el paper preponderant que fins ara han tingut en la formació de l'estat d'Israel, i va éssent, cada vegada més, una experiència, si voleu «bonica», de capacitat de convivència.

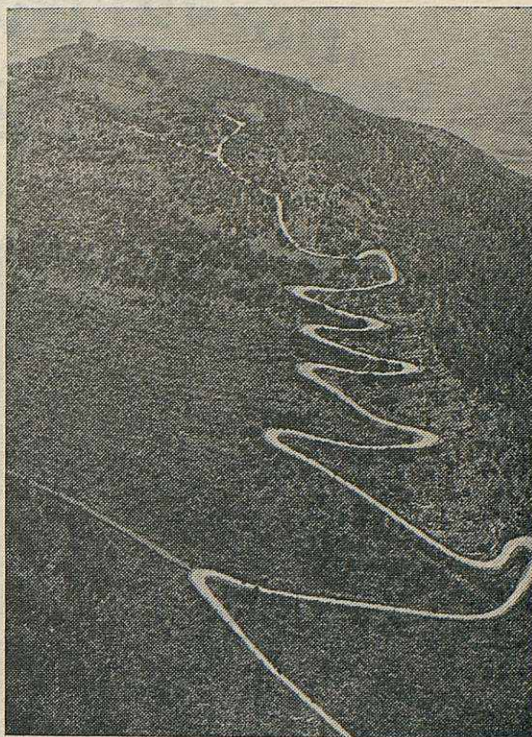
En fi, podria allargar-me explicant detalls d'aquestes comunitats agrícoles, en les quals la terra, els mitjans de producció, les instal·lacions, el treball, el consum, la comercialització i els beneficis són comuns, però no hi ha prou espai per fer-ho.

Dic només, per acabar, que segons els mateixos jueus, no tothom està capacitat per aquest sistema de vida. La majoria d'habitants de kibutz tenen un nivell cultural bastant elevat (universitaris i gent de carrera). Dic també que en altres països del món s'ha volgut fer l'experiència i no ha donat mai resultat. I penso que només un caràcter sobri, amb esperit de treball i una capacitat molt gran de sofriment i amb un sentit profundament patriòtic com és el caràcter jueu, capacita per a viure en un kibutz.

Acabem de dinar. L'autobús enfila les primeres rampes de la muntanya del Tabor. La carretera va essent cada vegada més estreta. Hem de canviar de vehicle per l'impossibilitat de pas del nostre cotxe. Un taxi «Mercedes» amb capacitat de sis persones i un taxista amant de les curses de fórmula 1, ens enfila per una carretera estreta, plena de corbes i arbres, amb perill de tornar el dinar per la finestreta, o de no tornar a casa ni el dinar, ni nosaltres.

Al cim de la muntanya hi ha una esplanada. En el centre, voltada de jardí, hi ha la basílica de la Transfiguració. És una basílica de tres naus dividides per pilastres. El mosaic de l'absis ens recorda el misteri de la transfiguració de Jesús. A l'entrada, assegut a l'ombra, un frare franciscà fa pregària. El sol brilla en el cel blau; un ventet suau acarícia les flors del jardí i fa agradable aquella hora. Als nostres peus, els camps dibuixats amb regle és perden en l'horitzó.

Algú d'entre nosaltres llegeix: «Senyor, dóna bo d'estar-nos aquí; si voleu, hi faré tres cabanes...». Un s'oblida de tot el que durant l'any l'ha preocupat i mira em-

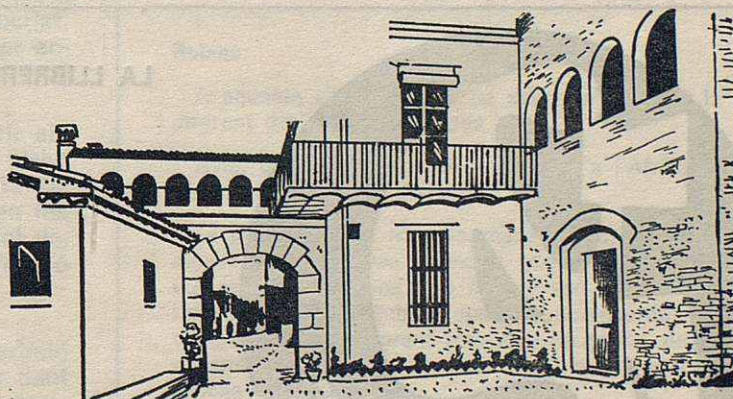
La carretera que puja al Tabor

badalit, sense veure gran cosa, ni tant sols la seva vida. Un no voldria saber què és ser feliç per temor que la seva joia no esdevingui egoisme i vanitat. Voldria que l'amor de Déu ja no fós malmès ni velat pel menor retorn a nosaltres mateixos. Pere, Jaume i Joan estigueren encantats de veure Jesús, Moisès i Elias. Pensaven que seria bo de muntar tres tendes i de romandre per sempre en aquesta muntanya. Després foren embolcallats per un núvol. Algú continua llegint: «Aquest és el meu fill, l'estimat, en qui tinc posada la meua complaença, escolteu-lo». Els tres deixebles, quan varen recobrar la vista, només van veure Jesús. El ventijol va passant per sota les alzines, aixeco els ulls i el pare franciscà ha deixat la pregària i, somrient, ens dóna la benvinguda.

Jaume Galobart

Masia Can Farell

Restaurant

Km. 5,500 de la carretera de
Caldes a Granollers - Tel. 844 87 07

SANTA EULÀLIA DE RONÇANA